

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.
RAB. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.
 Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.   Organe du Parti Ouvrier Communiste de Bulgarie

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв., Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
 Adresse: Sch. Dikidjief, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

Политическата и економическата демократическа реформа е най-модното средство за отклонение на работниците от техния истински революционен път. В тая смисъл демократията е най-мощният щит на частната собственост и господството на градската и селска едра и дребна буржуазия.

(Из статията: „Демокрация и Комунизъм“, „Р. И.“ брой 5 от т. г.)

Поява и задачи на Третия Интернационал.

Смърта на Втория интернационал биде предшествувана от международната конференция в Циммервалд през септември 1915 и тая в Кинтал през април 1916 г., която бе продължение на първата. И двете тия конференции беха свикани въпреки волята на централното международно бюро на Втория интернационал. И двете представляваха един осезателен протест и едно отрицание на последния. Макар и първата от тях да беше декларираше, че нема за цел да създава нов интернационал. Руската революция от 1917 г. го погребва околчательно. Изпразненото от него место се зае от Московския III интернационал.

Руската октомврийска революция и издигнатата от нея в първо време пролетарска диктатура, бе пълна противовес на фактическата природа, тактика и методи на Втория интернационал. Затова и тя не биде призната от най-видните представители на последния, начело с Карл Кауцки и биде въздигната от тях до обикновено и без всеко решаеще международно значение, възстание на анархистуващи безумци. Чисто пролетарския характер на Руската Съветска Република от първите дни и години се определяше от простото обстоятелство, че октомврийската революция бе изнесена изключително на плещите на индустриалните работници от петербургските и московските заводи, кронщадските матрози и мобилизираните предимно наемни работници от целата страна. Господар над политическия и економическия живот на страната в първия период на тая революция бе руския индустриален и наеман пролетариат. В тия дни и години на руската революция ише се намирахме под пълното впечатление на една истинска пролетарска революция и диктатура, провеждана от Руската Комунистическа Партия, която в първо време се състоеше предимно от наемни работници и в която малочисления сравнително в това време дребнособственнически елемент имаше само съвестателен глас в нея. При тия политически и социални условия руския революционен пролетариат и на неговата партия се зароди и уформи III Интернационал. Той заживе организационно и има своя пръв всесветски конгрес в 1919 г.

В противовес на II Интернационал, който бе изключително такъв на агитацията, пропагандата и главно на парламентарната акция, Третият интернационал декларира себе си за такъв на революционната акция, на революцията на дело. Той излезе с претенцията да възплащава в себе си революционното възстание на интернационалния пролетариат и се обяви за генерален щаб на всесветската пролетарска революция. В духа на тази си велика класова роля и задача, той откри в първо време война на всички групи и организации, които в явна или скрита форма приспиват, деморализират и разслабват пролетариата. Той учеше и подтикваше пролетариата на практика да се не прекланя пред идоли: — легалност, демокрация, национална отбрана и др., които прикриват класовата диктатура на буржуазията. Той заяви, че не може да приема в своите редове организации и партии, които на думи приемат в програмата си диктатурата на пролетариата, а в същност водят политика, която явно разчита на мирно разрешение на социалната криза. Той заяви също, че

простото признаване на съветската система и организацията на съветското правителство не могат сами по себе си да се явят за изходен пункт на пролетарската революция и че силата на последната лежи в революционното действие на самия пролетариат. Той твържественно заяви още, че безмилостно ще изключва из своите среди всички ония вождители, които по прек или косвен път дават каквато и да е политическа помощ на буржуазията. Той категорично заяви също, че пему са нуждни вождители, „които немаат към буржуазията никакво друго отношение, освен смъртна омраза, които зоват и водят пролетариата към непримирима борба, които са готови да поведат в борбата армията от възстаници, които не ще се оплашат и спрат на половина път, и които, каквото и да се случи, не ще изпуснат да накажат безпощадно онези, които би се опитали да ги задържат насилствено“. Той обяви на всеуслушание Втория, Втория и половиния интернационали и Амстердамския международен синдикален съюз за контрреволюционни и не съществуващи за него организации и им обяви класова война, поставяйки ги с право на една джка с целата международна буржуазия. В лицето на Третия комунистически интернационал, срещу фронта на целата всесветска буржуазия бе издигнат фронта на всесветския революционен пролетариат. Такъв бе и на тези здрави принципиални позиции стоя той до края на 1920 г.

Русия е една предимно дребнобуржуазна страна. Тя е далеч да се мери с високо развитите индустриално западноевропейски страни. В нея индустриалния пролетариат е сравнително по-малоброен. Успехът на руската пролетарска революция привлече решително на своя страна градската и селска дребна буржуазия. Крайно реакционната по заеманото социално место в обществениите борби и вечно пасивна и колеблива, последната застава в последна сметка винаги на страната на победителя. Увлечена също от бързия и лек успех и желаеща да има моралната и политическа подкрепа на „широките народни маси“, Руската Комунистическа партия отвори широко своите праги за нахлуването на тая дребна буржуазия в нея. В една неразвита страна пролетарската революция се провежда не от самата работническа класа, а от политическата партия на последната. Диктатурата на пролетариата в такъв страна има да се налага не само въжду едрата буржуазия, но и до известна степен и въжду дребната буржуазия. Същото прави и господствующата едра буржуазия. Тя упражнява своята легална и нелегална икономическа и политическа диктатура еднакво и въжду пролетариата и въжду привилегированата отчасти в днешното общество дребна буржуазия. Запазването на политическия революционен авангард на работниците от чуждо политическо и икономическо вмешателство на дребната буржуазия, както и запазването чистотата на неговите класови принципи позиции, е въпрос за живот или смърт на една пролетарска революция. Противното на това може да поквари и изроди една такава революция. Това, което стана с руската революция и Третия Комунистически Интернационал.

Капиталистическите опити на преизграждане в огледалото на неговата азиатска политика и световния пролетариат.

(Продължение от бр. 13).

IV.

Нека разгледаме капиталистическата политика, която създава все по-големи противоречия между националните капиталистически групи и отговорим на въпроса: какво влияние има тази политика въжду световния пролетариат и дали опита за една по интезивна експлоатация на Азия, както бжбоще източната ориентировка на европейско-американския капитализъм прави възможно едно ново укрепване на днешната система. Двата въпроса са от жизнено значение за пролетариата, защото и двата значително определят и влияят въжду задачите и тактиката на пролетариата, както и помежду си се намират в взаимно действие. Затова да отговорим, понапред на втория въпрос, дали световната стопанска криза може да се отстрани чрез индустриализирането на Азия.

В средна и източна Европа причините на разменната криза се намират в понижението на реалните заплати на пролетариата, чрез която покувателната способност на широките маси се ограничава до пула и чрез това техния начин на живее не достига до едно невидено ниско ниво. Обаче масите са главните купувачи на произведените стоки, така че понижението на консумацията, естествено действува, чувствително и то затруднява въжду производството. В западна Европа както и в Америка, мизерията е не по-малко ужасна, само че родена от други условия и поради това в други форми. Тук липсата на източно и средно-европейските пазари, както и на една част от колониалните пазари доведе до застои в износа, който в самите тези страни имаше за следствие една грамадна безработица; която довежда преко една част от пролетариата до една такава минимална възможност за прехрана, че консумацията на тези безработни — даже по отношение хранителните продукти, се намали до 60—70 проц., до като косвено чрез наличието на големи резерви от стоката — работническа сила тези (резерви) влияеха понижаваше въжду заплатите и то също така намаляваха значително прехрана на работящите. Едно развитие, което докарваше понататъшно ограничение на консумацията и беше повод и причина за понататъшно спиране на производството. Безработицата и по настоящем не е разрешена в Англия и привремено е отстранена чрез повишеното производство на въглища, което е една последица от Руската окулация, която намали безработицата в числено отношение, изобщо. Обаче за едно кжсо време, след разрешението на Руския конфликт тя в Англия и Америка поради наличието на големи запаси от въглища ще вземе още по-остри форми.

Да приемем, че една от групировките успява да си осигури предимство в Азия, както в стопанско така и в политическо отношение, чрез договори или съглашения за каквито и да са концесии от голяма разпространост в търговията, както и в експлоатацията на налични минерални богатства или на подобни. Как би реагирал на това европейско — американския пазар? Най-напред важно е да знаем, ще напре-

два ли прогреса все така бързо, наличието на големите американски и европейски индустрии е един факт, както и съществуването на големи, но обединени пролетарски маси в тези страни. Индустриите трябва, ако тази криза се отстрани да произведат напълно, т. е. да бъдат в пълна дейност, тогава обаче придобива значение онзи закон (естествено разгледаемо от капиталистическите жизнени потребности и неговата воля за съществуване) при които на пролетариата да се дава само она възможност за живот, която не намалява печалбата. Тук се открива първата мячността, която се явява при опита за понататъшното проникване на още не висококапиталистическите страни. Проникването в тези страни би било безуспешно ако не би имало поне какъв и да е „гешефт“. От друга страна експлоатацията на пролетариата въжду висококапиталистическите страни си остава на същата степен, даже тя понекога се повишава при започване на експериментите. Случва се обаче, например консумативната способност на тези страни, да вземем Китай, която отначало не ще е толкова голяма, щото да е в състояние да уравни спадащата в производството, което в големата си част е следствие от усилената експлоатация въжду американския и европейския пролетариат. При все това в този момент; когато консумативната способност на Китай или на по-големи области на тази земни част покриват загубата, в случая, ако биха покрили загубата, то Азия би достигнала до един високо развит капитализъм. Да приемем, че европейския пролетариат не ще се осмели за борба, въпреки всички лишения и нужди, че азиатския пролетариат ще се уголемява — и че ще уголемява ежедневно в числено отношение от започването на това развитие, същевременно обаче с всеки ден степента на експлоатацията ще се повишава. Приет случая, че Азия покрива минуса на европейската и американската консумация, същевременно с това и собственото производство би достигнало до една невидима височина. С всяко проникване е свързана постоляната акумулация (умножаване) на капиталът. Въжду въпросните страни се основават големи предприятия от чуждестранни и вътрешни капиталисти, в чиито ръце освен търговията преминава и всичко друго, минерални богатства, земята, горите и т. н.

Първо-увеличаваша се внос води към индустриализиране, защото иначе възможностите на вноса са много ограничени, второ, защото ржжа за ржжа с това е свързано строенето на железници, търговска флота, пристанища, фабрики и т. н. И така търговията и индустрията, производството и консумацията ще трябва да растят сравнително съразмерно. Чрез това почва една нова мячността, от една страна колонията започва да задоволява известна част от своите нужди (виж Индия, ако и засега в малък мащаб) от друга страна пък тя ще изнася известни стоки за чието производство тя, особено е сгодна и така ще, по-чече, сама пак да търси пазари, да търси купувачи. Тогава следователно самата тя преминава от ролята на национална капиталистическа класа в тази на интернационална. Освен това се създава нами-

